

La línia vermella

L'absència d'una majoria absoluta ha obert el camí d'un seguit de trobades entre partits de les quals només poden sorgir coses positives. L'immobilisme d'avui serà la flexibilitat demà.

Escenografia en estat pur

ENRIC GUINART

eguinart@andorra.elperiodico.com

TONY LARA

►► Les cadires buides de la Casa de la Vall.

Quan a última hora de la nit electoral, un cop consumada la victòria socialdemòcrata, es va produir el decalatge de 15 a 14 consellers de la candidatura liderada per Jaume Bartumeu, aviat es va veure que la batalla per assolir aquest quinze conseller per a la investidura donaria molt a parlar i especular.

D'una banda, i amb els números a la mà, es van presentar cinc candidats i un va ser el més votat; per tant, va guanyar les eleccions. Aquesta és una gran obvietat, però sembla ser que n'hi ha molts que en-

car no l'han entès, o millor dit, no ho han acceptat. I és clar, no acceptar les derrotes o tenir un mal predi augura un viatge de futur poc esperençador. No es pot començar a fer sumes en base a uns fets imaginaris que no han succeït. També sembla força clar que Bartumeu hauria de liderar el futur Govern, sigui monocolor, d'unitat nacional, de concentració o com se li vulgui dir. A partir d'aquí, aquest dies s'han succeït un seguit de reunions entre els representants de les diferents forces que han obtingut representació parlamentària per tal d'es-

Malament anem si n'hi ha que no han entès que el PS ha guanyat les eleccions

Impulsar el bloqueig de la investidura del nou Govern significa fer mal al país

tudiar possibles pactes de futur, ja siguin d'Estat, de Govern o de legislatura. Unes trobades que formen part de l'escenografia normal que s'endega quan cap de les formacions polítiques ha obtingut una majoria absoluta a les urnes. I malgrat tot el que es diu i es comenta, i malgrat aquells que busquen, fomenten i impulsen un bloqueig parlamentari que impedeixi la constitució del nou Executiu que propiciï la celebració de noves eleccions, de totes aquestes reunions només en poden sortir coses positives per al país. Per exemple, que tots hagin de cedir

part de les seves pretensions per intentar arribar a un acord obligarà que tothom tregui el millor de si. I encara que ara sembla que hi ha un cert immobilisme, que tots estan enrocats, a la llarga, i ni que sigui al temps de descompte, de ben segur es flexibilitzaran els posicionaments i s'arribarà a algun pacte, encara que sigui de mínims. Andorra té molts problemes a remeiar a curt termini i per això cal un poder executiu i un poder legislatiu que es posin en marxa el més aviat possible per dibuixar el camí a les solucions. Segur que la classe política és conscient d'aquesta conjuntura i qui promulgui el fre de tot plegat per continuar prioritant els interessos propis i partidistes estarà fent un trist favor al país. I molt probablement el que estem vivint aquests dies no és més que un aperitiu del que succeirà a partir de dimarts vinent, data prevista per constituir el nou Consell General. Pel que consta als posicionaments d'uns i altres, del 19 de maig difícilment en sortirà l'elecció de Bartumeu com a cap de Govern i caldrà una segona volta perquè això sigui possible. Entremig és en aparença que busquen i acords transcendents que marcaran la legislatura. El teatre i l'escenografia no valdran. Serà l'hora d'uns actors que, amb els equilibris que siguin, hauran d'assegurar la governabilitat del país. Tot el que no sigui això serà sinònim de ferir la democràcia. ■